

סמל צבי (צביקה) קסטלר ז"ל

בן דבורה ומשה

נולד בחיפה

בתאריך כ"ז באדר א' תש"ח, 8/3/1948

התגורר בחיפה

התגייס בפברואר 1966

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בקרב ביריחו

בתאריך י"א בתשרי תשכ"ט, 3/10/1968

נקבר בבית העלמין הצבאי בחיפה

אזור: א חלקה: 1 שורה: 2 קבר: 4

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן משה ודבורה. נולד ביום כ"ז באדר א' תש"ח (8.3.1948) בחיפה. אביו משה היה באותם הימים מגויס בשורות ה"הגנה" ושכב פצוע בבית-בורוכוב על הר-הכרמל; הוא נפצע כחודשיים קודם-לכן בחזרו הביתה מאחת העמדות. כאשר עברה המשפחה לגור על הכרמל למד צבי בבית-הספר על-שם דויד ילין. כשהיה בן עשר ומחצה נתקבל צבי לבית-הספר הריאלי לכיתה ה' אחרי בחינת-כניסה קצרה, שעל פיה נקבע כי ילד נבון הוא. הוא היה, כחבריו שבחר לו, ילד שקט וביישן ויש שהיה גם מפוֹזר וחולמני. הוא לא היה יכול לשאת עוול ומעשי התגרות בחלשים ותמיד נחלץ לעזרתם. הוא אמנם אהב חברה אבל לעתים העדיף להישאר בבית לבדו ולא לצאת בחברת נערים שהתנהגותם לא היתה לרוחו. בהיותו בן שלוש-עשרה ומחצה עזב את בית-הספר הריאלי, אשר בו סיים את לימודי כיתה ז' ופנה לבית-הספר "זכרון יוסף" ובו סיים את לימודיו. אז פנה ללמוד בכפר גלים וגר בפנימייה. הוא אהב את כפר-גלים שריח-כפר בו וריח-הים לו. תפישה מהירה מאוד היתה לו וללא כל קושי היה קולט את כל אשר למד. לכשרונו המוסיקלי היה נותן ביטוי בנגינת אקורדיון, אשר כעבור זמן מועט עזבו; גם על גיטרה למד לנגן וגם ממנה לא צמחה ברכה. לעומת זה אהב צבי לשיר ובצאתו לקייטנות בקיץ היה לוקח חלק פעיל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בפעולות תרבות ובידור ושמח למלא כל תפקיד שקיבל על עצמו. עוד לפני שהגיע למצוות עברה המשפחה לגור באחוזה, שכונה כרמלית שקטה ונאה. הבית, בית-מגוריו האחרון של צבי, שבו גר במשך שמונה שנים, היה בנוי על צלע-ההר ופנה אל נופים מרהיבים, מרחבי אופק של ים ושפלה ירוקה-חומה שכביש ישר עובר בה לכל ארכה. מכל חלון ומרפסת ניראו לו בימים נופים הרריים, חורשות אורנים ושבילים מתפתלים; בלילות-ירח היה האויר קסום בבהירותו. כל אלה השפיעו על צבי שאהב לנשום אל תוכו את מראות-הנוף. את הגן, אשר צמוד לבית על פרחי-הנוי והעצים שבו, אהב ביותר וכן את הבריכה אשר בו. לא רק את החי והצומח אהב כי אם גם את בני-האדם - ומבני-האדם חביבים היו עליו במיוחד הפשוטים והצנועים, ויש שהיה מביא אותם הביתה כדי לארח אותם ביד רחבה ובלב חם. הוא חיפש ריעות של אמת ומצא אותה דווקא אצל נערים פשוטים. ההשכלה והידע לא היו אצלו סיבה לקשירת יחסי חברות עם הזולת. הוא פשוט אהב את האדם באשר הוא אדם, כשם שאהב את הטבע. עם הוריו אהב צבי להיכנס לויכוח אשר לעתים לא היה לו סוף. לאחרונה היו מתרכזים בעיקר בנושאי בטחון. בבעיות המדינה, בשאלות אקטואליות ואפילו בפילוסופיה. בפברואר 1966 גויס לצה"ל. טבילת-האש הראשונה שלו היתה סמוע. שם נפצע פציעה קלה ברגלו וכשבא הביתה כדי להחלים מפצעו ותהליך-ההחלמה היה ממושך לא היתה לו סבלנות לחכות. הרסיס שברגלו הפריע לו בהליכה והוא לא הירפה מן הרופאים עד שהסכימו להוציא את הרסיס ואז היה מוכן ומזומן לצאת לקרבות. במלחמת ששת הימים נמנה צבי עם הלוחמים במבואות עזה וחזר להוריו ללא כל שריטה. פעם בסיומה של אחת מחופשותיו האחרונות הכין לו "צידה לדרך", מזוודה מלאה ספרים, שיוכל להשלים את החסר לו ולקרוא בהם בשעות-הפנאי הוא אסף ממיטב ספריית-הבית וגם שאל מחבר כל ספר שהומלץ עליו. אך בשעת סיור לשם גילוי מוקשים בסביבות יריחו, שמעו המפקד וחבריו במכשיר-הקשר כי מחבלים ניראים יוצאים לדרך - והתפתח קרב, אשר בו נפצע צבי - ולמחרת, ביום י"א בתשרי תשכ"ט (3.10.1968) מת מפצעיו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה. מעניין לציין כי בשעות-הבוקר המוקדמות של יום צאתו למירדף, שהיה יום-הכיפורים, הספיק צבי, לפני צאתו לדרך, לבקר בבית-הכנסת ביריחו. "אם אי אפשר להיות ביום-הכיפורים עם המשפחה בגלל התפקיד הצבאי, אעשה לפחות משהו סמלי ביום זה השונה מכל ימות-השנה". לא כל אנשי הזחל"ם ביקרו אחרי ההשכמה בבית-הכנסת אבל כולם החליטו לצום - "לא משום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שאנחנו דתיים; רק המפקד שלנו דתי. אך כשאתה נמצא בבקעת-הירדן אתה מרגיש את יהדותך יותר מאשר בתל-אביב או בירושלים. פה יהודי יכול למות ולא רק לבקש סליחה". אביו של צבי העמיד סכום של מאה אלף ל"י לפתיחת "מילק בר" על שם הבן הצנחן ואותו יפעילו חבריו-לנשק; הם יתרמו כשנים-עשר אלף ל"י בשנה לקרן סעד לצנחנים על שם צבי. ההורים הוציאו ספר לזכרו של צבי, הוא כתוב בידי אימו, ושמו "אני מספרת על צביקה שלי...". בספרו של אורי מילשטיין, "המסתערים ראשונה", נכתב עליו.

